

Kenmerken van een trouw overblijfsel

Lessen uit Maleachi

We leren uit het Boek Maleachi dat de Heer in deze laatste boodschap een conflict had met het volk en zijn leiders over hun slechte morele en geestelijke toestand. Ook zien we er dat de Heer een deur van berouw voor hen opende met de belofte van onmiddellijke zegen, als zij gebruik wilden maken van Zijn weg tot herstel.

De profetie geeft echter helder en duidelijk aan dat er voor de meerderheid van het volk geen hoop op herstel was. Zij waren moreel ongevoelig en geestelijk blind. Tevreden met hun juiste positie en het uiterlijk uitvoeren van godsdienstige plichten, waren ze zich totaal niet bewust van hun droevige toestand; en ze waren geestelijk blind voor alles wat de Heer voor hen was.

Als God hen aan Zijn liefde herinnert zeggen ze: 'Waarom hebt U ons liefgehad?' (1:2). Als Hij hen berispt vanwege het verachten van Zijn Naam, zeggen ze: 'Waarom verachten wij Uw Naam?' (1:6). Als Hij hun verwijt dat ze minderwaardige offers op Zijn altaar brengen, zeggen ze: 'Waarom maken wij U onrein?' (1:7). Als zij ervan worden beschuldigd dat ze de Heer vermoeden zeggen ze: 'Waarom vermoeden wij Hem?' Als God hen beschuldigt van roof, zeggen ze: 'Waarvan beroven wij U?' (3:8). Als Hij zegt: 'Uw woorden tegen Mij waren te hard', zeggen zij: 'Wat hebben wij onder elkaar tegen U gesproken?' (3:13). Als Hij hen smeekt om tot Hem terug te keren, dan zeggen zij: 'In welk opzicht moeten wij terugkeren?' (3:7).

Een slechte toestand is al ernstig, maar de weigering om die te erkennen maakt de situatie pas werkelijk hopeloos. Zo erg stond het ervoor met het overblijfsel in Maleachi's dagen.

Is het vandaag de dag helaas niet hetzelfde met Gods volk? Degenen die ons waarschuwen kunnen we niet verdragen. Zoals altijd stenigen we de profeten. Hoe onverdraagzaam keren we ons tegen de kleinste suggestie dat er misschien iets mis zou kunnen zijn. Het trotse menselijk hart wil niet graag over zonde aangesproken worden; en nog veel minder wil het een zonde erkennen. Hoe snel veroordelen we anderen en hoe moeizaam komen we ertoe onszelf te oordelen. Daaruit blijkt wel dat de gedachte van een algeheel herstel onder de Christenen een hopeloze, ongegronde gedachte is. We zijn tevreden met onze juiste positie en het uiterlijke, het keurig onderhouden van onze godsdienst; zo weigeren we te erkennen dat we verkeerd hebben gedaan, of dat we verkeerd bezig zijn. Vandaar dat er geen algemeen herstel, geen verbetering, geen genezing is.

Maar als er voor de massa geen herstel is, is er voor de enkeling juist alle mogelijke bemoediging. In de geschiedenis van Gods volk treffen we juist in de donkerste tijden de meest toegewijde Godsmannen aan.

Samuël diende de Heer in de dagen dat het priesterschap verontreinigd was en het offer veracht werd. Daardoor 'ging de lamp van God uit'. Het was niet in de luisterrijke tijd van koning Salomo, maar in de afvallige tijd van koning Achab, dat Elia als lichtende getuige van God optrad. Zo waren er ook in de tijd van Maleachi mensen die, te midden van de heersende duisternis, niet alleen aan de buitenkant onberispelijk waren, maar ook moreel de Heer van harte dienden. Zij zijn God welgevallig en worden geprezen als een klein overblijfsel.

De eigenschappen die dit kleine overblijfsel typeren hebben een moreel karakter. Het is niet hun uiterlijke positie (hoe juist ook) of hun uiterlijke dienst (hoe ijverig ook) die Gods welgevallen verdiend hebben. Het is hun morele *toestand* die Hem welgevallig is en die hen kostbaar maakt in Zijn ogen. Het is zeker niet zo, dat God licht denkt over de juiste positie of over de dienst aan Hem. Maar in de laatste fase van de geschiedenis van Zijn volk, als het uiterlijke getuigenis is verdwenen, zoekt God boven alles een morele toestand die met Hem in overeenstemming is.

Het eerste kenmerk waardoor dit overblijfsel zich onderscheidt is dat 'ze *de Heere vreesden*' (3:16). Dit vormt een opvallend contrast met de godsdienstige massa die hen omringde, die, hoewel men er een hoogdravend getuigenis op na hield, door een slechte praktijk overduidelijk toonde dat zij de Heer al lang niet meer vreesden. De Heer gaat niet in op vele erge zonden die om oordeel roepen, maar ze worden allemaal samengevat in die grote zonde dat het volk 'Mij niet vreest, zegt de HEERE van de legermachten' (3:5). Met het oog op de massa moet de Heer zeggen: 'Waar is de vrees voor Mij?' (1:6); als Hij echter het godvrezende overblijfsel ziet erkent Hij met vreugde dat zij 'de Heere vreesden' (3:16).

Wie de Heer vreest staat onder Zijn gezag, dat ver uitgaat boven de autoriteit van mensen. Hij gehoorzaamt God boven mensen. Hij betreft alles op de Heer en heeft in al zijn wegen de Heer voortdurend voor ogen. Kortom, hij geeft de Heer de juiste, dat wil zeggen de hoogste plaats. Dat is bijzonder kostbaar in de ogen van de Heer.

Het tweede kenmerk is dat ze '*onder elkaar spraken*'. Dat is gemeenschap; maar niet alleen de gemeenschap door het innemen van de juiste positie, maar veel meer de gemeenschap van een juiste morele toestand. Het was de omgang met degenen die 'de Heer vreesden'. Het ontoren van de Heer en de lage morele toestand van de mensen om hen heen *dreven* hen naar elkaar toe; anderzijds werden ze door hun geestelijke oefeningen en hun gezamenlijk vrezen van de Heer tot elkaar *aangetrokken* in een heilige, blijde omgang.

Is in onze laatste dagen een gemeenschap met een dergelijk karakter niet even waardevol in de ogen van de Heer? Niet een gemeenschap die uitsluitend bestaat uit een correcte kerkelijke positie; niet een georganiseerde gemeenschap voor het houden van een evangelisatiecampagne of voor de opzet van een grootscheepse zendingsactie; niet een gemeenschap voor de instandhouding van de één of andere belangrijke waarheid, of voor de promotie van een nieuw getuigenis; ook niet een gemeenschap die door de omringende wereld erkend kan worden; nee, veel eerder een stille, verborgen gemeenschap, die tot uitdrukking komt in een vreugdevolle gedachtewisseling tussen zielen die tot elkaar worden aangetrokken door hun gezamenlijke relatie met de Heer.

Het derde kenmerk is dat zij *'Zijn Naam in ere hielden'*. Zij probeerden niet hun eigen naam groot te maken, maar zij wilden de eer van Zijn Naam hoog houden. Terwijl de mensen om hen heen de Naam van de Heer verachtten, waren deze Godvrezende gelovigen vervuld met ijver voor Zijn Naam.

Dit waren de kenmerken van degenen met wie de Heer in een tijd van verval heel erg blij was. Voor hun tijdgenoten bezaten ze niets indrukwekkends; ze waren niet te herkennen aan grote gaven waardoor ze bij mensen een belangrijke plaats zouden kunnen innemen; ook vielen ze niet op door grote acties waarvoor ze het applaus van de wereld zouden verdienen. Zij bezaten geen opvallende verstandelijke vermogens, geen wonderbaarlijke gaven die hen boven hun tijdgenoten zouden kunnen verheffen. Ze hadden geen duidelijk omschreven organisatie om hun een plaats te garanderen tussen menselijke partijen en systemen. Kortom, alle eigenschappen die door mensen zo hoog geschat worden waren totaal afwezig. Maar zij bezaten die karaktertrekken die van grote waarde zijn in de ogen van de Heer. En de Heer liet niet na Zijn waardering uit te spreken voor degenen die Hem te midden van het heersende verderf vreesden en Zijn Naam in ere hielden.

Ten eerste staat er: *'De Heere slaat er acht op'*. Door de massa rondom werden ze niet opgemerkt - of misschien alleen om veracht te worden -, maar ze waren niet te onbelangrijk om de aandacht van de Heer te trekken. Hij *'merkte hen op'* en Zijn oog kon met blijdschap op hen rusten. De Godvrezende wandel van dit kleine overblijfsel was in Zijn ogen van grote waarde.

Ten tweede staat er: *'de Heere luistert'*. Niet alleen merkte Hij met vreugde hun godvrezende handel en wandel op, maar Hij was ook een verheugde Toehoorder bij hun heilige omgang met elkaar.

Ten derde staat er: *'Er is een gedenkbboek geschreven voor Zijn aangezicht, voor wie de Heer vrezen en wie Zijn Naam hoogachten'*. Zij vreesden de Heer en de Heer hield hen in

gedachten. Zij hielden *Zijn* Naam in ere en *Hij* zal *hun* namen niet vergeten. Maar het boek is geschreven 'voor Zijn aangezicht', en niet voor de wereld.

Een godvrezende wandel, broederlijke omgang, een ijver voor de Naam van de Heer - dat zijn geen eigenschappen die een mens op de lijst van wereldsterren zetten; in de wereld zijn zulke mensen snel vergeten. Maar zij zijn kostbaar voor het hart van de Heer. Voor Hem is hun gedachtenis waardevol en Hij schrijft hun namen in Zijn gedenkboek.

Ten vierde staat er: *'En zij zullen voor Mij, zegt de HEERE van de legermachten, op de dag die Ik maken zal, een persoonlijk eigendom zijn'*. Zij verwierven niet alleen de *verborgen* goedkeuring van de Heer in een tijd van verval, maar zij zouden in het *openbaar* door Hem geëerd worden op de dag van de heerlijkheid.

In de dagen van verval waren zij kostbaar in Zijn ogen als juwelen, maar de dag dat zij als juwelen zouden stralen was nog niet 'bereid'. In die komende dag zullen zij getoond worden als juwelen, gevat in een schitterend sieraad. 'En het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. Wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is' (1 Joh. 3:3).

Ten vijfde staat er: 'En Ik zal hen sparen, zoals een man zijn zoon spaart die hem dient'. Weldra zou het oordeel komen over het kwaad en de boosdoeners, hoe godsdienstig ze ook waren. Het kleine overblijfsel krijgt de verzekering dat het gespaard zal worden. Temidden van degenen die beweerden dat zij op een speciale plaats dichtbij de Heer waren en Hem op de juiste manier dienden, was hún plaats pas werkelijk dicht bij het hart van de Heer en was hun dienst echt welgevallig voor Hem. Daarom zegt de Heer: 'Ik zal hen sparen, zoals een man *zijn zoon spaart die hem dient'*. Dan zal het verschil openbaar worden tussen hem die God dient en hem die Hem niet dient.

Terwijl in deze laatste boodschap in duidelijke termen de slechte morele toestand vermeld wordt van de meerderheid van Gods godsdienstige volk, worden even duidelijk de enkelingen onderscheiden - herkenbaar aan hun morele kenmerken - voor wie het juist een boodschap is van erkenning, troost en bemoediging. Bovendien hebben zij aan Gods goedkeuring niet alleen nú steun voor hun geloof en blijdschap voor onderweg, maar zij hebben de komst van de Heer als *onmiddellijke* en als *enige hoop*.

Zij verwachtten niet dat het kwaad zou verminderen, dat de boosdoeners minder slecht zouden worden, of dat de wereld zou verbeteren vóór de komst van de Heer, Die tegen 'alle hoogmoedigen en allen die goddeloosheid doen' zal optreden (4:1). Zij zochten geen grote opwekking of een algemene 'genezing' van Gods volk voordat 'de Zon van de gerechtigheid' zou opgaan, Die genezing zou brengen onder Zijn vleugelen (4:2). Zij waren niet op zoek naar

een nieuwe boodschap van God, en ook probeerden zij niet nog meer licht te verkrijgen om de toenemende duisternis te verminderen, voordat de Heer zou komen om als Zon van de gerechtigheid de donkere wolken te verdrijven. Zij zochten geen opleving van wonderwerkende krachten of een openbaar ingrijpen van God voor Zijn volk, vóórdat de Heer in Zijn almacht Zelf zou ingrijpen en hen in staat zou stellen de goddelozen te vertrappen (4:3).

Zij waren aan alle kanten omgeven door een grote massa met een godsdienstige belijdenis, die trots was op een correcte uiterlijke positie en op het keurig in acht nemen van alle godsdienstige inzettingen, maar die op moreel gebied ongevoelig was en geestelijk blind. Al waren ze zwak, veracht en door de wereld nauwelijks gekend, al werden ze misschien bespot en gesmaad (zie Hebr. 13:13), tóch gingen deze Godvrezende enkelingen te midden van zo'n onverschillige massa hun nederige, afgezonderde weg; ze wandelden in de vrees van de Heer, met een ijver voor Zijn Naam en uitzierend naar Zijn komst.

H. Smith